

I ara què?

GEMMA CALVET | Actualitzada el 21/06/2011 00:00

"Però, això que ha passat, no ho havia previst ningú?" Aquesta va ser la pregunta que va formular la reina d'Anglaterra en una visita a la London School of Economics, dos anys després de l'esclat de la crisi. Aquesta anècdota, recollida al llibre de Francesc Sanuy *Els plats trencats*, posa en evidència el nivell d'ignorància en què molta gent del poder ha viscut. Sanuy relata en una crònica brillant i plena de dades les claus de la crisi actual pel que fa al sistema financer i bancari, les agències de ràting i la dinàmica dels organismes internacionals vers la realitat de la nostra economia. Diu Sanuy: "Però ens permetran que davant del cinisme dels causants del mal, que es continuen enriquint sense límits morals o purament estètics, nosaltres siguem escèptics. Estem massa cremats i escaldats per continuar acceptant de manera mansueta els abusos i les injustícies que ens tenen afligits".

El llibre destil·la indignació i ganes de *seguir vigilant* el sistema.

Efectivament, aquest sistema comença a ser examinat per intel·lectuals compromesos que, sense cap complex i lliures d'interessos, es comprometen amb la veritat del que està passant. I en aquesta feina d'informar amb rigor i de situar les coses al seu lloc, segurament no són conscients de la importància del seu paper a l'hora de garantir que el rol dels ciutadans passi a ser, d'ovella de ramat a gos d'atura. O més clarament, de ciutadà passiu i receptor, a ciutadà que es compromet amb l'interès general i es preocupa per donar-hi forma. S'han acabat els temps de desentendre-se'n.

Un altre intel·lectual com Hessel, que també va trencar el silenci, ha sabut trobar la paraula màgica per a la situació: "Indigneu-vos". I a partir d'aquí s'ha generat un comú denominador en què moltes persones dels milers que van ser a la manifestació de diumenge a Barcelona es troben reflectides. Estem assistint a un moviment ciutadà que expressa un gran reclam a la política. I en part, la indignació contra l'estat de coses també s'està dirigint contra els polítics que han permès que les coses arribin on són. No se'ls pot culpar per la crítica i seria molt arriscat democràticament caure en el victimisme dels polítics. De fet, aquella sorpresa incrèdula de la monarca britànica ha estat compartida per molta gent de la classe política i intel·lectual, que ha mirat cap a un altre costat o ha menystingut la seva capacitat d'incidència en la regularització de la globalització. Ara bé, també hem d'estar atents a no excedir-nos en la seva defenestració, perquè sense política no hi ha democràcia representativa. Els riscos d'una simplificació que porti a culpar els polítics i no confiar en la seva capacitat de reacció no és bona per al bé comú.

Després de l'arribada *in extremis* al Parlament via helicòpter de les dues màximes autoritats del país estava anunciat que el moviment d' *indignats* a Catalunya copsaria l'atenció global. Els tristos fets de les humiliacions i coaccions exercides per una minoria als diputats i diputades van tenir un efecte bumerang doble: d'una banda, han ampliat el suport al moviment de molta gent que no havia anat a la plaça Catalunya i ara ha sortit al carrer, i d'altra banda, els fets de la Ciutadella han determinat un sòlid posicionament contra la violència del moviment i aquest ha guanyat en organització.

La tasca als barris i pobles de reflexió, diàleg i intercanvi és positiva per a la comunitat i el país. Ens hem queixat tant d'excés de consum i pèrdua de valors que ara no hauríem d'estar espantats per una iniciativa de ciutadania conscienciada. Seria bo que la indignació del moviment sobiranista trobés un punt de trobada en aquest moviment, que, entre d'altres, reclama més proximitat i renovació del poder.

Els interrogants sobre el futur estan oberts. Caldrà concretar propostes i caldrà que sectors de la societat civil, l'àmbit acadèmic i els professionals cooperin a articular iniciatives de canvi, sobretot pel que fa al sistema bancari. És paradigmàtic que els bancs espanyols no hagin patit ni tan sols el 10% de retallades en els seus beneficis. Fins al mes de març d'enguany han guanyat 3.714 milions d'euros, només un 4,5% menys que l'any passat.

El món financer té segrestada la política. Aquesta frase de Duran i Lleida explica nítidament la vivència que fins ara s'ha tingut. Mas està disposat a escoltar. Carme Chacón parla de viabilitat. Joan Herrera de frustració. Irònicament, un Felip Puig desorientat, que fa uns dies parlava d'alt nivell de criminalitat en el moviment, ara el felicita.

Els uns i els altres estan canviant el llenguatge i estan començant a assolir el

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

missatge: la democràcia necessita la política renovada que sigui capaç d'integrar els nous reclams col·lectius.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Quan desnonen una política

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans